

ΕΛΙΣΑΒΕΤ ΔΑΝΕΖΗ

ΤΟ ΒΑΛΣ ΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΥ

ΤΙΤΛΟΣ: Το βαλς του ονείρου
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ελισάβετ Δανέζη
ΣΕΙΡΑ: Ελληνική λογοτεχνία
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Εκδόσεις Έξη
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Εκδόσεις Έξη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Εκδόσεις Έξη

Copyright © Ελισάβετ Δανέζη
Copyright © 2019 Εκδόσεις Έξη

ISBN: 978-618-5240-24-0

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατ' οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικώς αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Έξη
Λουίζης Ριανκούρ 13
11523 Αθήνα
Τηλ.: 211 4111078
www.ekdoseiseksi.gr
email: info@ekdoseiseksi.gr
facebook: Εκδόσεις ΕΞΗ

Ελισάβετ Δανέζη

ΤΟ ΒΑΛΣ ΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΥ

Εκδόσεις Έξη

Στὰ καπνισμένα έρείπια τῶν ἡλιθίων γλεντιῶν,
πιὸ φωτεινή, πιὸ ρόδινη, πιὸ ὠραία ἢ θύμησή σου,
ἀδιάκοπα στὰ έκστατικὰ μάτια μου φτερουγίζει.
«Ἡ ψυχικὴ αὐγή», Σάρλ Μπωντλαίρ

Χαράζει πάνω απ' την πόλη που ξεκουράζεται στις παρυφές του βουνού. Το λιγοστό νερό που κυλάει στον ποταμό, κάνει τα όνειρα ελαφρά, γάργαρα. Η Ειρήνη ή αλλιώς Μίρα, όπως τη φώναζε η μητέρα της, κοιμάται ανήσυχα. Τα τελευταία χρόνια ζει με τον πατέρα της και τη σύντροφό του Λίζα στον έκτο όροφο της ιδιόκτητης οικοδομής, στο κέντρο της πόλης. Δεν ήταν ακριβώς απόφασή της να βρίσκεται εκεί, μα αισθανόταν πως δεν είχε άλλη επιλογή. Ανακατεύεται στα σεντόνια της που τα νιώθει συχνά βαριά σαν πέτρα. Το ίδιο όνειρο εδώ και καιρό, την κάνει να πετιέται ανήσυχη, λουσμένη στον ιδρώτα. Ο σκαλιστός καθρέφτης απέναντι δείχνει την αναστάτωσή της. Ρίχνει κλεφτές ματιές στο είδωλό της κι έπειτα πασχίζει να ξανακοι-

μηθεί. Τρέμει μη δει πάλι το σπίτι που καταρρέει, τα μάτια ενός άντρα που πότε ταιριάζουν σε πραγματικό αρσενικό και πότε σε βλέμμα σαρκοβόρου ζώου.

Κατά τις έντεκα, η Λίζα θα κάνει πάλι μια απόπειρα να την ξυπνήσει, να την πείσει να ρίξει κάτι στο στομάχι της και ίσως να πιάσουν μια οποιαδήποτε κουβέντα. Η Ειρήνη μονίμως δυσανασχετεί. Θεωρεί υποκριτική τη στάση της, δεν υπάρχει κανένας λόγος να τη συμπονά.

«Και του πουλιού το γάλα σου προσφέρει ο πατέρας σου», παραπονιέται μονίμως η Λίζα, «κι εσύ τίποτα. Ξέρω πως το κάνεις για να μας δυσαρεστήσεις», λέει συχνά, χαμηλώνοντας έπειτα τον τόνο της φωνής της. «Εκτός, αν σου συμβαίνει κάτι Ειρήνη που δε γνωρίζουμε. Κατανοώ πως σου είναι δύσκολο να μας ανοιχτείς, μα πίστεψέ με, έχουμε τη διάθεση να βοηθήσουμε».

Η Ειρήνη δεν ήθελε βοήθεια από κανέναν. Πόσο μάλλον από αυτήν. Της προκαλούσε δυσφορία το άρωμά της. Την ενοχλούσε ο τρόπος που μπαινόβγαινε διακριτικά στο δωμάτιό της, προσπαθώντας να την αφυπνίσει, να την τραβήξει σε ένα άλλο είδος ζωής. Αν δε φοβόταν τόσο πολύ να νιώσει κάτι, ίσως και να τη μισούσε. Έβρισκε την καλλωπισμένη όψη της αντιαισθητική, τους εκλεπτυσμένους τρόπους της ψεύτικους, στα όρια της υποκρισίας. Γύρναγε με

κόπο την πλάτη της και δε σπαταλούσε σάλιο για να απαντήσει σε οτιδήποτε. Λες και είχε συμφωνήσει με τον εαυτό της σ' έναν όρκο σιωπής σταθερό και αμετάβλητο. Τα φρούτα που κατανάλωνε με μια κάποια προθυμία και οι σούπες που προηγούνταν του φαγητού, αρκούσαν να της παρέχουν ενέργεια για τον χρόνο που θα περνούσε πλαγιασμένη. Χωμένη στα σκεπάσματα και απ' όλα παρατημένη.

Σε αντίθεση με την υπερβολική, στα όρια του κιτς, διακόσμηση του διαμερίσματος, το δωμάτιό της το είχε επιμεληθεί η ίδια. Βαριές βελούδινες κουρτίνες, κρεβάτι με ουρανό, μαξιλαροθήκες με ταφτάδες και δαντέλες, περσικά χειροποίητα χαλιά. Θύμιζε μάλλον κάμαρα μιας άλλης εποχής και όχι κρεβατοκάμαρα του αιώνα της. Σύρθηκε μέχρι τη μπαλκονόπορτα κι άνοιξε τις βαριές κουρτίνες. Στην απέναντι γκαρσονιέρα, ο νεαρός ταχυδρόμος, κάθε βράδυ με άλλη κοπελιά, έδειχνε να γλεντάει σωστά τη ζωή και τα νιάτα του.

Ο ήλιος έκαιγε, παρ' όλα αυτά όλοι ήταν στον δρόμο, κάπου πήγαιναν, μόνο αυτή καρφωμένη εκεί. Αναρωτήθηκε πόσοι απ' αυτούς ήταν πραγματικά καλά. Αν τους τα έφερε όπως ήθελαν η ζωή και πόσοι, σαν εκείνη, ένιωθαν εγκλωβισμένοι σ' ένα κάζανι που βράζει. «Μια ζωή είναι, θα περάσει», κάγχασε και άπλωσε τα πόδια της πάνω στο περβάζι του

παραθύρου. Η μοναξιά που απλωνόταν μέσα της, την αρρώσταινε. Να φύγει, όλο να φύγει ήθελε και ο πόνος της ήταν βαθύτερος όταν συνειδητοποιούσε τελικά πως δεν είχε πού να πάει.

Ο πατέρας της μπορεί να της φερόταν ευγενικά, αλλά ήταν ορατή η απόσταση μεταξύ τους. Δεν τον ήθελε στα πόδια της και ήταν βέβαιη πως δεν την ήθελε κι αυτός. Χρήματα υπήρχαν, μπορούσε να τη στείλει στο καλό, μα τους είχε ακούσει να μιλούν μεταξύ τους. Έλεγαν πως ανησυχούσαν γι' αυτήν, δεν τη θεωρούσαν έτοιμη να βγει μόνη στον κόσμο. Κι ίσως στο κάτω κάτω να ήταν φορτωμένοι το βάρος της ευθύνης της. Αργά ή γρήγορα, έπρεπε να τους απαλλάξει από αυτό.

Όταν έλειπαν όλοι απ' το σπίτι περιφερόταν για λίγο στον χώρο. Αισθανόταν άβολα με την κραυγαλέα επίδειξη πλούτου. Ένιωθε ξένο σώμα. Η Ελλάδα δεν της ταίριαζε. Τα δύο τελευταία χρόνια του λυκείου κι η φοιτητική της ζωή, ήταν αρκετά για να αποφανθεί πως το περιβάλλον τής ήταν αδιάφορο. Αυτή, αγαπούσε να διαβάσει ποίηση, να «πετά» πάνω σε λέξεις και να χτίζει τους κόσμους της. Κάθε τι νεωτεριστικό, απλοϊκό και ακαλαίσθητο ήταν ανούσιο και βαρετό.

Την ενοχλούσαν τα τετραγωνισμένα οικοδομήματα, αλλά και ο τρόπος που ντύνονταν οι νέοι.

Η αργκό που χρησιμοποιούσαν, τα κουρέματα, τα πανομοιότυπα ρούχα. Μεγαλωμένη με παραμύθια, ονειρευόταν έναν χώρο πλαισιωμένο από κτίρια, έργα τέχνης, ήθελε να ξαναδεί στην αγορά τεχνίτες φερμένους από όλα τα μέρη του κόσμου, πάρκα κατάφυτα με ποικιλίες σπάνιων φυτών, σιντριβάνια κι αγάλματα καλοφτιαγμένα. Δεν έφτανε που ένιωθε ξένη στο σπίτι του πατέρα της, ένιωθε ξένη και στην ίδια την εποχή της.

Μέχρι πριν δυο τρία χρόνια δεν ήθελε να εξοικειωθεί με τους υπολογιστές, τα δάχτυλα απέφευγαν να «χαιδολογήσουν» τα πλήκτρα. Αντιθέτως, κάποτε για ώρες «ταξίδευε» στα πλήκτρα του πιάνου, ήταν έλεγαν καλή. Αρκετά καλή για να διδάξει μουσική, να γίνει μια πιανίστρια της νέας εποχής. Αυτά, όμως, τα έλεγαν εκεί, στο Παρίσι που μεγάλωνε και άνθιζε.

Το τελευταίο διάστημα, όταν η νύχτα τύλιγε το σπίτι με σιωπή, άνοιγε δειλά τον μικρό φορητό υπολογιστή κι έψαχνε τη χαμένη της αθωότητα πίσω απ' τα μικρά τετραγωνισμένα κουμπιά. Το κατασκότεινο, ερμητικά κλειστό υπνοδωμάτιο, φωτιζόταν από το αχνό γαλάζιο της οθόνης και έμοιαζε με δίοδο μαγική, με μια πύλη φωτεινή που όσο πήγαινε ο καιρός τη ρούφαγε στα έγκατά της. «Όλος ο κόσμος στα πόδια μου», έλεγε με έπαρση και εξερευνούσε αθέατα διαδικτυακά μονοπάτια, άκουγε αγαπημένες μουσι-

κές, έβλεπε ταινίες γαλλικού κινηματογράφου. Χωρίς να το καταλαβαίνει και να του αποδίδει τη βαρύτητα που του έπρεπε, αυτό το «μέσον» της εποχής, ήταν κι αυτό που τη βοήθησε να βγει στο φως.

Τα βήματά της ήταν αρχικά προσεχτικά, σασι-σμένα, χρειαζόταν χρόνο να αφομοιώσει τον όγκο πληροφοριών, αυτήν την αίσθηση της ολότητας που στριμωχνόταν στην κάμαρά της. Είχαν δίκιο. Επρόκειτο για έναν μαγικό κόσμο. Αναζητώντας νέο κύμα εμπειριών, βρέθηκε μια νύχτα να περιπλανιέται σε ένα φόρουμ μοναχικών ανθρώπων και να ανταλλάσει καιρό μετά τις πρώτες της κουβέντες. Η συζήτηση με ανθρώπους με τους οποίους δεν είχε οπτική επαφή, δε γνώριζε παρά το ψευδώνυμό τους, της πυροδότησε δίχως να το καταλάβει την προαιώνια ανάγκη της ζωής. Ήταν ακόμη τόσο μικρή κι ένιωθε το σώμα να ριγεί, το μυαλό να αφυπνίζεται. Είχε κάνει μια παύση, μα αισθανόταν πως σύντομα θα ορμούσε πάλι στη ζωή.

Την κέντριζαν οι συζητήσεις των αγνώστων που μπορούσε να παρακολουθεί με την άνεσή της. Προς μεγάλη της έκπληξη δεν ήταν όλοι ρηχοί, όπως πίστευε. Διαφορετικές προσεγγίσεις σε δεκάδες θέματα από ανθρώπους πάνω κάτω στην ηλικία της και κάτι μεγαλύτερους, πολλοί εκ των οποίων ζούσαν όπως κι αυτή κάποτε, στο εξωτερικό. Η οθόνη του

υπολογιστή αναβόσθησε. Ο τύπος με το ψευδώνυμο Άσπρος Λύκος της έστειλε μήνυμα.

«Δε μας είπατε Μίρα, με τι ασχολείστε;»

«Με τίποτα. Δεν κάνω τίποτα», απάντησε απλά.

«Και το λέτε έτσι απλά, χωρίς να ντρέπεστε;»

«Έχω δικαίωμα στην τεμπελιά», απάντησε και ένιωσε ήδη το αίμα να ανεβαίνει στο κεφάλι της.

«Σαφώς. Είναι τόσο βολικό. Και πώς ζείτε αν επιτρέπεται;»

Η Ειρήνη κοιτούσε με μάτια πυρωμένα την οθόνη. Πού να τον πάρει και να τον σκώσει, σκέφτηκε. Έπρεπε κάτι να απαντήσει.

«Ζω με τον πατέρα μου» είπε.

Ο τύπος έστειλε emoticon με ειρωνικό χαμόγελο.

«Ε βέβαια! Μα πως δεν το σκέφτηκα!» είπε.

Η Ειρήνη έκανε κάτι να συμπληρώσει, κάτι να γράψει, όταν ήρθε το επόμενο μήνυμα.

«Στη θέση σας, θα ντρεπόμουν».

Ένιωθε οργή να την πλημμυρίζει. Ας ντρεπόταν καλύτερα για τον εαυτό του και να την άφηνε στην ψυχία της. Οι περισσότεροι νέοι της Ελλάδας λόγω της οικονομικής κρίσης, είτε προμηθευόντουσαν πτυχία στο εξωτερικό, είτε ζούσαν με τα λεφτά του μπαμπά τους.

«Είσαι γελοίος» του απάντησε.

«Κι εσείς ευγενέστατη» είπε ο τύπος με το γαλά-

ζιο μάτι ενός λευκού λύκου στο άβατάρ του.

«Μη μου ξαναστείλεις το παραμικρό. Δεν έχω διάθεση να ασχολούμαι με νλίθιους που το παίζουν ξύπνιοι», του έγραψε.

«Αντί να τα βάζετε με τους νλίθιους, καλά θα κάνατε να βγείτε εκεί έξω για να βρείτε μια δουλειά. Δεν το θεωρείτε βαθιά υποτιμητικό να βιοπορίζεστε στην ηλικία σας από άλλους;»

Η Μίρα έκλεισε την οθόνη και ορκίστηκε πως δε θα του ξαναμιλούσε ποτέ. Πώς επέτρεψε να επηρεαστεί έτσι από έναν τυχάρπαστο που κάθε τόσο γοήτευε τους υπόλοιπους με τις ευφυείς ατάκες του, το υποδόριο χιούμορ του, τα καυστικά σχόλια, μα ακόμη περισσότερο, με τις γνώσεις του;

Άνοιξε το παράθυρο του δωματίου της και τράβηξε ένα τσιγάρο από το τσαντάκι της. Κρεμάστηκε σχεδόν απ' έξω και κάπνιζε νευρικά, ατενίζοντας την πόλη. «Βλάκα», μονολογούσε και τον έβριζε έξαλλη, γιατί καταλάβαινε πως όσα της είπε...

Δεν ήταν αυτή. Έπρεπε να το ξέρει πως δεν ήταν αυτή που φαντάστηκε. Την παρακολουθούσε. Τη διάβαζε. Άφηνε ευγενικά σχόλια κάτω από τα δικά της. Επιβράβευε την καλαισθησία της, την τρυφερή ύπαρξή της. Υπήρξε πάντα ευγενής, παρ' ότι δεν κατάφερνε να αποβάλει τον κομπασμό, την τεράστια

ιδέα για τον εαυτό του, ούτε πίσω από την οθόνη του.

Τα δάχτυλα πληκτρολογούσαν από μνήμης τον κωδικό. Επάνω δεξιά αναβόσβηνε η σήμανση, «έχετε νέο μήνυμα από τον χρήστη Άσπρος Λύκος». Ήταν πάλι αυτός. Δε θα το άνοιγε. Δε θα το έβλεπε. Στεκόταν και παρακολουθούσε την ένδειξη λες και μπορούσε να της μιλήσει. Μα πώς έκανε έτσι; Θα μπορούσε απλώς να δει τι της έγραφε και έπειτα να μην του απαντήσει.

«Ξέρω πως δε θα αντέξεις και θα το διαβάσεις. Είναι κρίμα Μίρα. Η ζωή είναι μικρή για να μένεις άπραγη. Δεν επιτρέπεται. Άρπαξέ την για να βουλώσεις τα στόματα των ηλιθίων σαν και μένα, αλλά κυρίως για να θυμηθείς ποια είσαι και τι μπορείς να κάνεις».

«Βλάκα», μονολόγησε ξανά και δεν κατάφερε να κοιμηθεί παρά μονάχα το πρωί.

ΤΟ ΒΑΛΣ ΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΥ

Πόσο εύκολα ξεχνιέται μία οικογενειακή βεντέτα; Μπορεί ένας δυνατός, καταλυτικός, έρωτας να επουλώσει τις παλιές πληγές και να σημάνει μία νέα αρχή;

Η Μίρα μετά τον θάνατο της μητέρας της επιστρέφει από το Παρίσι στην Ελλάδα. Σε μία επαρχιακή πόλη, δίπλα σε έναν πατέρα σχεδόν άγνωστο, παλεύει με τους προσωπικούς της δαίμονες στην προσπάθειά της να σταθεί ξανά στα πόδια της. Μοναδικό της καταφύγιο ένα παλιό αρχοντικό με μία απόκοσμη αύρα. Σύμμαχός της ο Άκης, το άλλο της μισό, ο φύλακας άγγελός της. Μαζί προσπαθούν να ομορφύνουν τον κόσμο.

Όλα ανατρέπονται όταν συναντά τον Μηνά. Μυστηριώδης και αινιγματικός αναστατώνει τη ζωή της και ανατρέπει τις ισορροπίες της. Τον ερωτεύεται παράφορα και για χάρη του θυσιάζει τα πάντα. Πάνω στα αποκαΐδια της ζωής της θα χορέψει μαζί του το «Βαλς του Ονείρου» και θα επουλώσει τις αμαρτίες των παλαιότερων γενιών.

Ένα λυρικό καταγιστικό μυθιστόρημα που σαν αρχαία τραγωδία κυνηγά να αποδώσει δικαιοσύνη στους ήρωές του φέρνοντας στην επιφάνεια αιώνια μυστικά και ανομολόγητες αλήθειες. Η τιμωρία αναπόφευκτη. Γιατί χωρίς αυτήν δεν επέρχεται η κάθαρση.

ΕΞΗ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΕΛ0040

ISBN 978-618-5240-24-0

9 786185 240240